

OQTAY İSMAYILLO

OQTAYIN ÖLÜMÜ

Oqtay İSMAYILLO (Oqtay Baba oğlu Fərzəliyev) 10 iyun 1955-ci ildə İsmayıl rayonunun Diyalı kəndində anadan olub. 1976-cı ildə Azərbaycan Pedaqoji İnstitutunun (indiki N. Tusi adına ADPU) dil-ədəbiyyat fakültəsini fərqlənmə diplomu ilə bitirib. 1976-cı ildə təyinatla Laçın rayonuna göndərilib və 3 il həmin rayonun Şeytanlı kənd orta məktəbində xüsusi üzrə müəllim işləyib.

1979-cu ildən indiyədək Diyalı kənd tam orta məktəbində Azərbaycan dili və ədəbiyyatı fənlərini tədris edir. Ali kateqoriyalı metodist müəllimdir. Onun adı Təhsil Nazirliyinin "Şərəf kitabı"na yazılıb.

Oqtay İsmayilov 1970-ci ildən rayon, 1980-ci ildən isə respublika mətbuatında əsasən şeirlərlə çıxış edib. Şeirləri "Yaşıl budaqlar", "Azərbaycan", "Poetika günü", "Dağ çiçəkləri", "Abşeron inciləri", "XX əsr Sürvan şairləri" almanaxlarına salınıb. O, dərc olunmuş 50-dən artıq elm-kütləvi məqalənin, çoxsaylı mədəni, ictimai-siyasi xarakterli yazıların müəllifidir. Doğma kəndinin keçmiş ilə bağlı yazdığı iri həcmli tarixi-etnoqrafik məqalə rayon qəzetində hissə-hissə dərc olunub, sonra Latifə xanım Əliyevanın "Diyalı" kitabına daxil edilib.

Oqtay İsmayilov 4 kitab müəllifidir. "Dodaqla dil arasındadır" 2007-ci, "Rübailər" 2008-ci, "Müqəddəs söz günü" 2012-ci illərdə nəşr edilib. Sonuncu kitabı isə "Nəsiminin şagirdiyəm" (2019) adlanır.

2019-cu ildə "Nəsimi ili" ilə əlaqədar Özbəkistanda Azərbaycan Mədəniyyət Mərkəzi tərəfindən elan edilən "Məndə siğar iki cahan" adlı şeir müsabiqəsinin qalibi olub, diplom və pul mükafatı ilə mükafatlandırılıb.

22 may 2020-ci ildə Haqqa qovuşdu. Anadan olduğu, uluları və əzizlərinin uyuduğu doğma Diyalı kənd qəbiristanlığında əbədi olaraq ana torpağa tapşırıldı. Bura qədər fiziki ömrünü sərməmiş Oqtay İsmayilov bundan sonra məna-vi ömrünü şeirlərində, bir də dostlarının, yaxınlarının qol-bində yaşayacaqdır.

Uzun çək-çevirdən sonra, Dikəlt-devirdən sonra axır ki, dayandı üyrim, kəsildi nəfəsim. Tir kimi qaldı ortalıqda quru can qəfəsim. Nə şirin şeymiş, ayub, bu ölüm! Ateşdən qurtuldum, sərinləşdi içim-qolum. Dinclik kef məclisi qəldi bədənimdə. Dəmdəyəm, vallah, dəmdə. Ax, niyə bunu vaxtında bilməmişəm, əlli illə əvvəl ölməmişəm?

Əcəb ağır-acıdan azad oldum, sanki təzədən doğuldum. Gözüm qədər sevdiyim birisi cəld qapadı gözümü. Nur dolu bir ələmdə hiss elədim özümlü. Əzizlərim bir xeyli ağlaya-ağlaya öpdü üzümü. Bir belə öpülməmişəm heç dirliyiimdə.

Bəh-bəh, dəmdəyəm, vallah, dəmdə. Elə birco bununçün deyirdi ölməyə.

Eh, öpülməli vaxtımda uzanıb ölmədim niyə?...

Kəndin bütün telefonları birdən diksinib ayıldı. Bütün evlərə "xoş xəbər" yayıldı: - Getdi Oqtay müəllim də... Dəmdəyəm, vallah, dəmdə. Həminin dilində, fikrində ancaq mənəm. Sağ olsun ölüm! Məşhurluq ələm imiş, ələm! Xülasə, el yığışdı, başlandı vur-haray. Heyrətdən həyətimin ağzı açıq qaldı taybatay. Tərtəmiz yudu məni mürdəşir şap-sarapla. Götürüb qoydular otağa tap-tarapla. Bu qara dünyanın qoynunda ağappaq oldum: tutuldum pambığa, kəfənə. Tfu, göz dəyməsin, nə yaxşı yaraşır, məşallah, bu geyim mənə. Dəmdəyəm, vallah, dəmdə. İnanın, nəzir verərdim taqət olsaydı öləmədim. Yazıq arvad kefindən xəbərsiz vay-şivən salıb ki: "Bədbəxt kişi ömründə birco kostyum aldı, o da sovxalıq qaldı". Molla özünü reklam üçün bir az uzadı işi. Sən canın, gödəlt bu uzun ayını, a kişi. Ay camaat, tez olun görün. Gedim, o dünyaya mən də gün görün. Dostum gəlib çıxmamış çuxarın məni aradan. Onum ağlamasını göstərməsin mənə Yaranad! Axır ki, gəlib çıxdı keçəvəm tabut. Bir vur-haray qopdu ki, qulaqlarını tut. Arvadım, bacım, qızım yapıbı buraxım məni. Pah atonnan, doğrudan,

ocaq başında olurmuş adamın düşməni. Adam da özünü xeyir səfərdən ləngidər? Ağlamayın mənim xoşbəxtliyimə; Allaha acıq gedər. Nəhayət, rəf oldu bu belə. Karvanım düzəldi yola. Hamı məndən aşağıda qalıb; qalmışam çiyinlər üstünə. Kaş bir quzum olaydı, qurban kesəydim bu günə. Mənəm-mənəmliyi unudub, başı bərabərində tutub ayağımı düşmənim də. Dəmdəyəm, vallah, dəmdə. Qarıba adət var xalqın: ölməyeni ucaltır. Hər nəsa, bu saat kefimə kef çatmır. Ay can, ay can! Bu da cənnətim qəbiristan! Xoşbəxtlər uzanıb dincələr yanmayan. Aclığın qorxusundan molla tez tamladı məcburi ayınları. Məni torpağın bağına basıb izdiham tələsik qayıtdı geri. Ac qarınılara qarmaq kimi ilişib çəkdi özünə ehsan yeri. Çırpındı qulağımda xeyli çoxtunun "rəhmət" sözü, bir azınn astaca dediyi "gorbəgəron lənət" sözü. Nə iso, getdi gedər-gəlməzə mənəmin insanların şəri, dünyanın yüz min dörd-səri, diriliiyin işgəncələri. Oqtay! Yaşamaq bax bu imiş! Ruhum uçur ilahi ələmdə, Canım xumarlanır halal qəbrimdə. Dəmdəyəm, vallah, dəmdə. Dünyanın bir kefi çatmaz burdakı kef-damağa. Axır ki, ölüb başladım mən də yaşamağa.